

Sygn. akt I KK 71/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2019r.,
sprawy **T.H.**
skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 10 kwietnia 2019r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.,
z dnia 11 grudnia 2018r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z 11 grudnia 2018r., uznał T.H. za winnego popełnienia dwóch przestępstw z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i orzekł obowiązek częściowego zadośćuczynienia przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej 10000 zł (art. 46 § 1 k.k.). Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, w dniu 10 kwietnia 2019r. utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca. Podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, wniósł o uchylenie wyroków I i II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Tytułem uwag natury ogólnej należało przypomnieć, że ustawodawca świadomie uregulował w art. 526 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg kasacyjnych, ich merytorycznej poprawności (zob. post. SN z 26 kwietnia 2006r., III KK 162/05). Nie w pełni realizowała te postulaty kasacja autorstwa obrońcy T.H..

Podnosząc rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. autor kasacji zobligowany był do wykazania, które zarzuty apelacyjne w ogóle nie zostały rozpoznane na etapie kontroli instancyjnej. Skarżący nie sprostął temu ustawowemu obowiązkowi, a drobiazgowa analiza pisemnych argumentów Sądu Okręgowego wskazywała, że Sąd ten odniósł się do wszystkich bez wyjątku zarzutów apelacyjnych i uczynił to w sposób wyczerpujący, zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. Wbrew wywodom autora kasacji Sąd II instancji zbadał zgodność orzeczenia Sądu Rejonowego z regulacjami, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. (str. 6 i nast.) i nie stwierdził żadnych naruszeń. Po dokonaniu bardzo szczegółowej kontroli wyjaśnień skazanego i zeznań pokrzywdzonej oraz świadków stwierdził, że T.H. został skazany na podstawie rzetelnego materiału dowodowego, jednocześnie prawidłowo zauważył, że żaden z dowodów obciążających skazanego nie został zdyskwalifikowany innym dowodem, podczas gdy wyjaśnienia sprawcy były niewiarygodne oraz stojące w opozycji do reszty materiału i nie mogły być podstawą dokonania ustaleń w sprawie. Po przeprowadzeniu kontroli na obecnym etapie postępowania stwierdzić trzeba, że procedowanie instancji odwoławczej nie wzbudziło najmniejszych zastrzeżeń Sądu Najwyższego.

Odnośnie podniesionego zarzutu z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. skarżący nie uzasadnił, jakiego zaniechania miałby dopuścić się Sąd Okręgowy w Ł., i ograniczył argumentację tego zarzutu do powołania szeregu judykatów ukazujących powinności Sądu odwoławczego. Wbrew deklaracjom skarżącego, Sąd *ad quem* odniósł się do pkt 4 apelacji i uczynił to w sposób niepodważalny. Należało tu

wyrazić aprobatę dla stanowiska zawartego na str. 19 uzasadnienia Sądu Okręgowego, w którym podkreślono, że to do Sądu należy ocena, czy opinia biegłego jest niepełna bądź niejasna i czy należy powołać tych samych bądź innych biegłych. W przedmiotowej sprawie Sądy nie powzięły takich wątpliwości, natomiast skarżący, składając wniosek o zastosowanie przepisu art. 201 k.p.k., nie wykazał zasadności zgłoszonego postulatu.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia, oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś mając na względzie treść art. 636 § 1 k.p.k. i 637a k.p.k. obciążył skazanego obowiązkiem pokrycia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

as